



Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č. 48/14
V Lucemburku dne 3. dubna 2014

Rozsudek ve věci C-559/12
Francie v. Komise

Soudní dvůr potvrzuje, že neomezená implicitní záruka poskytnutá francouzským státem ve prospěch společnosti La Poste představuje státní podporu neslučitelnou s unijním právem

Existuje domněnka, podle níž poskytnutí takové záruky znamená zlepšení finanční situace podniku, neboť pro něj představuje snížení rozpočtové zátěže

Až do své transformace na akciovou společnost financovanou veřejným kapitálem, k níž došlo dne 1. března 2010, byla francouzská společnost La Poste považována za veřejnou instituci výrobní a obchodní povahy (VIVO), tzn. právnickou osobu veřejného práva, která má právní subjektivitu odlišnou od státu, je finančně nezávislá a má konkrétní svěřené pravomoci a na kterou se nevztahuje insolvenční a úpadekové řízení podle obecné právní úpravy.

Rozhodnutím ze dne 26. ledna 2010¹ Komise konstatovala, že společnosti La Poste byla ze strany francouzského státu poskytována neomezená záruka, a to na základě specifických vlastností, které vyplývají z postavení společnosti jakožto veřejné instituce. Komise uvedla, že La Poste nepodléhá obecné právní úpravě týkající se soudního vyrovnání a likvidace podniků v obtížích a že věřitel společnosti La Poste si může být vždy jist uspokojením své pohledávky. Komise z toho vyvodila, že neomezená záruka, kterou Francie poskytla společnosti La Poste, představuje státní podporu neslučitelnou s vnitřním trhem.

Žaloba na neplatnost podaná Francií byla zamítnuta rozsudkem ze dne 20. září 2012², v němž Tribunál dospěl především k názoru, že taková neomezená záruka představuje výhodu pro společnost La Poste. Francie poté podala kasační opravný prostředek k Soudnímu dvoru.

V rámci tohoto kasačního opravného prostředku Francie Tribunálu zejména vytýká, že měl za to, že Komise může obrátit důkazní břemeno týkající se existence záruky, a dále že porušil pravidla týkající se míry dokazování nezbytné k těmto účelům. Soudní dvůr nicméně uvádí, že Tribunál neschválil jakékoliv použití negativních předpokladů nebo obrácení důkazního břemene ze strany Komise. Soudní dvůr totiž obdobně jako Tribunál zastává názor, že Komise pozitivně posoudila existenci neomezené státní záruky ve prospěch společnosti La Poste, jelikož zohlednila několik shodujících se poznatků, na jejichž základě bylo možné prokázat poskytnutí takové záruky. Stejně tak Soudní dvůr potvrzuje že, jak již právem uznal Tribunál, Komise může za účelem prokázání existence implicitní záruky vycházet z metody souboru závažných, přesných a shodujících se nepřímých důkazů aby ověřila, zda ve vnitrostátním právu existuje povinnost státu použít vlastní zdroje na krytí ztrát VIVO v obtížích, a tedy je tím vytvářeno dostatečně konkrétní hospodářské riziko výskytu výdajů zatěžujících státní rozpočet.

Francie Tribunálu vytýká rovněž to, že se dopustil nesprávného právního posouzení, jelikož rozhodl, že Komise dostatečným způsobem prokázala existenci výhody vyplývající z údajné státní záruky. V tomto ohledu Soudní dvůr prohlašuje, že existuje vyvratitelná domněnka, podle níž poskytnutí implicitní a neomezené státní záruky podniku, který nepodléhá běžným postupům vyrovnání a likvidace, má za následek zlepšení jeho finanční situace snížením zátěže, kterou by za

¹ Rozhodnutí Komise 2010/605/EU ze dne 26. ledna 2010 o státní podpoře C 56/07 (dříve E 15/05), kterou Francie poskytla společnosti La Poste (Úř. věst. L 274, s. 1).

² Rozsudek Tribunálu ze dne 20. září 2012, Francie v. Komise (věc T-154/10).

obvyklých okolností musel nést jeho rozpočet. Taková státní záruka totiž poskytuje tomuto podniku okamžitou výhodu a představuje státní podporu, jelikož je poskytnuta bez protiplnění a umožňuje získat lepší finanční podmínky na získání půjčky, než jsou podmínky obvyklé na finančních trzích. Pro prokázání výhody poskytnuté takovou zárukou přijímajícímu podniku tak stačí, aby Komise prokázala samotnou existenci této záruky, aniž by musela prokazovat její skutečné účinky, které vyvolávala od okamžiku svého poskytnutí. Tribunál tedy došel právem k závěru, že Komise respektovala důkazní břemeno a míru dokazování nezbytné k prokázání výhody poskytnuté implicitní a neomezenou státní zárukou, přičemž upřesnil, že taková záruka poskytuje dlužníkovi možnost „získat nižší úroky nebo nabízet nižší zajištění“.

UPOZORNĚNÍ: Proti rozsudku či usnesení Tribunálu lze podat kasační opravný prostředek k Soudnímu dvoru, který je omezen na právní otázky. Kasační opravný prostředek zásadně nemá odkladný účinek. Je-li kasační opravný prostředek přípustný a opodstatněný, Soudní dvůr rozhodnutí Tribunálu zruší. Pokud to soudní řízení dovoluje, může Soudní dvůr ve věci vydat sám konečné rozhodnutí. V opačném případě vrátí věc zpět k rozhodnutí Tribunálu, který je vázán rozhodnutím vydaným Soudním dvorem v rámci kasačního opravného prostředku.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehoczki ☎ (+352) 4303 5499